| Önkormányzati lap | IV. évfolyam 38. szám | facebook.com/DunamocsiHirnok |
| Szerkesztő: Rácz Kálmán | telefon: +421 905 970 976 | e-mail: hirnok@post.sk |

DUNAMOCSI Hírnök

„Amit nem írnak le, az mindig elvész!" Gál Sándor

AZ ÁRVÍZ 50 ÉVES ÉVFORDULÓJA

NAGY RÓBERT A KIREKESZTETT FANATIZMUSRÓL

BALLAGÁS AZ OVIBAN ÉS AZ ISKOLÁBAN

JUBILEUMI HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓK

ZÁHORSZKY FERENC A *MAGYAR MEGMARADÁSÉRT PT*-RÓL

KONFIRMÁCIÓ, 2015

A DUNAMOCSI FOCI TÖRTÉNETE, 2. RÉSZ

KOCSIT TOLTUNK KOCSON

Július 10 és 12 között a Tata melletti Kocson ismét megrendezték a nemzetközi kocsitoló fesztivált, melyen számos változatos program várta az érdeklődőket. Mátyás király korában a helyi mesterek itt alkottak a szekérből kocsit, így a kényelmetlen járműből itt született meg a jobban rugózó, könnyebb, fordulékonyabb közlekedési eszköz, amely nevét a településről kapta. Ennek emlékére rendezik évről évre a kocsitoló versenyt, ami a fesztivál fő látványossága, s amelyre a környékbeli települések csapatain kívül Németországból, Olaszországból és Szlovákiából is rendszeresen érkeznek résztvevők. A verseny lényege, hogy az 5 fős csapatok egy több száz kilós kocsit próbálnak az 1800 méter hosszú pályán a legrövidebb időn belül célba juttatni.

Évek óta Dunamocs is aktívan részt vesz testvértelepülésünk eme jeles rendezvényén, kezdetben a Vadvirág énekkar fellépéseivel képviseltettük magunkat, egy ideje pedig már a főzőversenyből és a kocsitolásból is alaposan kivesszük részünket. A Banai Tóth Pál polgármester vezetésével elutazott helyi delegáció tagjai között ott voltak a *Dunamocsi Testépítők Szövetsége* pörköltfőzői (Szabó Gábor, Lajos Gábor, Jókai Andrea, Pálik Mihály, Takács Zsolt, Hollósi Nikolett), a *Vadvirág* hagyományőrzők séfjei és kuktái (P. Lajos András, Szalai Zoltán, ifj. Tóth Kálmán, Lajos Sándor, Lajos Katalin, Lajos Ilona), valamint a DFC ifjúsági (Lajos Bence, Jezsó Márk, Zsemlye Máté, Csontos Tibor, Bertók Tamás, Csehi Krisztián) és felnőtt csapatának (Mázsár Ottó, Pálik Mihály, Lajos Tamás, Bábi Tibor, Bertók Zsolt, Lajos Erik, Gula Dávid) kocsitolói. A versenyek mellett érdekes színfoltjai voltak a rendezvénynek azok a sátrak, melyek berendezésével, kialakításával a résztvevő települések önmagukat mutatták be, jelenítették meg. A dunamocsi sátor kialakításában Szegi Ica néni vezetésével Szabó Erzsébet és Mocskos Kinga buzgólkodott, s nem hiába, mert a mi standunk nagyon mutatósra sikeredett, s a legnagyobb látogatottságnak örvendett. Ebben szerepe volt a hagyományos népi életet bemutató számos dekorációs eszköznek, és nem utolsósorban a finom meggyes (Lajos Katalin) és barackos (Lajos Ilona) pitének, krumplis pogácsának (Mocskos Kinga), hájas-diós sütinek (Szabó Erzsébet) a *Vinszalkontakt* nagy sikert arató borlekvárjának és a *Kovil* finom borainak. Csapataink főztjét a járókelő vendégek mellett a képernyőről ismert mesterszakács Buday Péter is megkóstolta, aki elismerőleg nyilatkozott a produkcióról, s különösen a tárcsás pecsenye nyerte el tetszését. Az ételek között a szervezők nem állítottak fel rangsorrendet, de a különböző díjak és elismerő címek közül egyet mi hoztunk haza: az újonnan elkészült hímzett köténynek köszönhetően a Vadvirág csapata nyerte el a legjobban öltözött csapat címét. A rendkívül igényes és megerőltető kocsitoló versenybe fiaink mindent beleadtak, de a tapasztaltabb versenyzők mögött mindkét csapatunk a mezőny második felében végzett.

A rendkívül jó hangulatú és színvonalas fesztiválról mindannyian kellemesen elfáradva, szép élményekkel térhettek haza, abban a reményben, hogy a kocsiak vendégszeretetét a Burcsákfeszten viszonozhatjuk.

GYÜLEKEZETI HÁZUNK FELÚJÍTÁSA

Az a közösség, amely bízik önmagában, amely tartósan meg akar maradni, amely tiszteli őseit és amely a következő generációkra is gondol az rendben tartja dolgait. Úgy gondolom, hogy a Dunamocsi Református Egyházközség egy ilyen közösség. A fontossági sorrendet figyelembe véve az elmúlt években először templomunkon majd parókiánkon végeztük el a karbantartási munkálatokat. Egyházközségünk presbitériuma Dobai Sándor tiszteletes úr javaslatára a 2015-ös esztendőre az Immánuel Gyülekezeti Ház rendbetételét tűzte ki célul. Örömmel tudathatom, hogy ennek legsürgetőbb része, a tetőzet javítása és új cserepek felhelyezése, az épület állagának megőrzése illetve a beázások kiküszöbölése céljából már június végén – július elején elkészült.

Az építkezés pénzügyi fedezetét a helyi önkormányzat, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Közalapja és a gyülekezetünk tagjainak adományai biztosították. A munkálatokkal a presbitérium egy helyi vállalkozót – a jó szakember hírében álló – Zámbóki Józsefet bízta meg. Vele megegyezés született, hogy munkadíjából elengedi azon összeget, melynek értékét a falu lakossága brigádmunka formájában elvégzi.

Ennek tudatában – Isten dicsőségét és az egész gyülekezet erősítését szolgálva – a munkálatokban részt vett: ***Atlasz Attila, Baranyai Gyula, Bábi Tibor, id. Bábi Tibor, Bellabás Csaba, Dobai Sándor, Jókai László, id. Jókai László, Kocsis János, id. Kocsis János, Kukola Ernő, Lajos Ferenc, Margit Ernő, Rácz Kálmán, id. Rácz Kálmán, Szilva Gábor, Tallósi Ákos, Tallósi Zsolt, Takács András, Takács Gábor, Vasas Mihály, id. Vasas Mihály, Vrábel László, Zajos Ferenc.***

A munkálatokban résztvevők átérezték: *„Minél többet adunk magunkból másoknak, annál többek leszünk mi magunk is.“*

A Dunamocsi Református Egyház presbitériuma köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik kétkezi munkájukkal segítettek, mindazoknak, akik adományaikkal segítettek, Banai Tóth Pál polgármester úrnak és Orosz Jenő alpolgármester úrnak a munkálatoknál nyújtott sokoldalú segítségért. Ezen cikkem írása közben szereztem tudomást arról, hogy ifj. Vasas Mihály és Zajos Ferenc – Isten iránti szeretetből – már felszerelték a villámhárítót.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá.“ (Jakab 1,17)

Bábi Tibor, egyházközségi gondnok

A magyar megmaradásért – Dunamocson is

Mikor 2011-ben, Dunaszerdahelyen a Magyar Megmaradásért Polgári Társulás megalakult, a tagság azt a célt tűzte ki maga elé, hogy kulturális és közéleti rendezvények, megmozdulások útján népszerűsíti a magyarság hagyományait, kultúráját, képviseli kisebbségi jogvédelmét, s mindezek eredményeként a nemzeti öntudat erősödéséhez, a magyarság fogyásának megállításához járul hozzá. Azóta számos sikeres rendezvény fémjelzi tevékenységüket, melyek szervezésében az utóbbi időben Dunamocs is az egyik markáns gócponttá vált. Településünk részt vett ugyanis Böjte Csaba erdélyi árváinak táboroztatásában, valamint itt szervezték a Kárpát-medencei településeket felvonultató focitornát is, melyről lapunk múlt számában tudósítottunk. Dunamocs aktív bekapcsolódása mindenekelőtt ***Záhorszky Ferencnek*** *köszönhető, aki 2014 óta az MMPT Duna és Garam mente elnevezésű csoportjának az elnöke.*

Rendezvényeitek közül talán az erdélyi gyerekek táboroztatása kapja a legnagyobb publicitást. Mit kell tudni a Böjte Csabáékkal való kapcsolatról?

Már 2011-ben felvettük a kapcsolatot velük, s azóta rendszeresen elhozzuk a gyerekeket a Felvidékre. Csaba testvér neveltjei egy részének vannak szülei, de rendkívül hátrányos helyzetben élnek és nem tudnak gondoskodni róluk. Megérdemlik ezek a gyerekek a szeretetet, törődést, nagy részük még soha nem hagyta el Románia határát, a mi táborunkon voltak először külföldön. A tavalyi tábor során a 30 székely gyereket a Garam partján, a festői környezetben fekvő lekéri üdülőtelepen szállásoltuk el, hozzájuk csatlakozhatott 10 felvidéki gyermek is, olyanok, akik megérdemelték a lehetőséget. Dunamocsról is volt két fiú köztük. Nagyon gazdag programot biztosítottunk számukra, megnézték például a parlamentet, a Vadas termálfürdőt, az oroszkai hadtörténeti múzeumot, egy fradi kézilabda-meccset Budapesten és még sorolhatnám. Dunamocsra is elhoztuk őket, itt a faluházat tekintették meg, majd egy felejthetetlen csónakázásra, halsütésre került sor a Dunán. Nekem három szép napot sikerült velük töltenem, Levente fiam pedig végig részt vett a táborvezetésben. Vendégeink annyira jól érezték magukat körünkben, hogy a búcsúzás szó szerint könnyesre sikeredett. Nagyon tetszett nekik ez a vidék, földi paradicsomnak nevezték, és azt mondták nagyon szeretnének ide visszatérni. Újonnan szerzett felvidéki magyar ismerőseikkel azóta is leveleznek, így megvalósult az a célkitűzésünk is, hogy hidat képezzünk a szlovákiai és erdélyi magyarság között. A gyerekek búcsúkönnyei nagyon meghatóak és felemelőek voltak.

A táboroknak és egyéb rendezvényeknek jelentős költségei vannak. Hogyan tudjátok előteremteni mindezekre a fedezetet?

A tábort vagy a focitornát a támogatóknak, adományoknak, önkénteseknek, pályázatoknak köszönhetően tudjuk életre hívni. Az ilyen események megszervezése nem egyszerű dolog, már csak az időráfordítást tekintve sem. A dunamocsi focitorna tető alá hozására például nekem is rámenT 3-4 hónapom, a résztvevő települések megkeresésétől az egyeztetéseken át a szponzorok megszólításáig, ételek, díjak stb. biztosításáig. Nálunk nincs olyan, hogy aktív tag vagy passzív tag, a maga módján mindenki kiveszi részét a munkából. Mégis, ha valakit kiemelnék a tagok közül, akkor az társulásunk alelnöke Nádasdi Attila, és felesége Andrea, akiknek nagyon sokat köszönhetünk odaadó és önfeláldozó munkájukért. Szerencsére mások is nyitottak és segítőkészek az akcióink iránt. Banai Tóth Pál polgármester úr és az önkormányzat többi dolgozója nem csak az eszközöket, infrastruktúrát adta a focitornához, hanem végig személyesen vettek részt az előkészületekben, s bármivel bátran fordulhattunk hozzájuk. Ugyanez mondható el a helyi sportszervezetről is. Az évek folyamán elkötelezett emberek sorát ismerhettük meg, amilyen például Vadkerti Imre, aki mindig elviszi koncertezni a táborlakókat, tavaly a Kormorán koncertjén szólította színpadra a székely gyerekeket, és két dalt elénekelt velük. Vagy meg kell említenem a sokat segítő Retkes János nevét, illetve a Felvidéki Fradisták szurkolói csoportját, akik szintén ott állnak mögöttünk. Mikor a céljaink mögé felsorakozó támogatókat látom, mindig Böjte Csaba mondása jut eszembe: *„Kezdj el valami jót tenni, meglátod milyen sokan melléd állnak."*

A dunamocsiak előtt az itt szervezett focitorna tette ismertté a társulás nevét. Mi volt ezzel a rendezvénnyel a célotok, és vannak-e még olyan eszközeitek, terveitek melyeken keresztül megszólíthatjátok a felvidéki magyarságot.

A mocsi tornán 16 csapat vett részt Erdélyből, Magyarországról és Dél-Szlovákiából. Idővel szeretnénk az összes külhoni magyar területet bevonni, s így mélyíteni el a köztük lévő összetartozás-tudatot. Úgy gondoljuk, hogy a fiatalokat a sporton, szórakozáson keresztül lehet megfogni a nemesebb céloknak, s nem több órás unalmas előadásokon. Mert a fő cél természetesen nem az, hogy egyet focizzunk, hanem, hogy kapcsolatok szövődjenek a különböző országokban élő magyarok között, megismerjék egymás sorsát, küzdelmeit, s ezáltal kapjanak erőt ahhoz, hogy magyar iskolába járassák gyerekeiket, elkerüljék az asszimiláció csapdáit, kiálljanak jogaikért, s büszkék legyenek magyarságukra. Nagyon érdekes volt látni, ahogy a focimeccsek szüneteiben ezek a gyerekek egymással beszélgettek. Az egyik kéméndi tájszólással, a másik székelyesen, a harmadik magyarországi hangsúllyal. Ők maguk is csodálkoztak a beszédmódok sokszínűségen, sokszor nevettek, volt, hogy meg sem értették a másik szavát, mégis összhang volt köztük, mert mindannyian magyarok voltak. Mi más járulna hozzá az egységünkhöz, ha nem ezek a találkozások? Terveink között szerepel még, hogy iskolákat keressünk fel, elmondjuk kik vagyunk, beszéljünk a gyerekeknek nagy ünnepeinkről, történelmi hőseinkről. Sokszor hatékonyabbak az ilyen alkalmak, mint az órai oktatás, s mi nem szeretnénk, ha ezek nélkül az ismeretek nélkül nőnének fel a gyerekek. Rendszeresen igyekszünk megszervezni szilveszteri báljainkat, amire 2014-ben Farnadon került sor 38 székely meghívott részvételével. Továbbá kampányolni szeretnénk a magyar iskolákba való beíratás mellett, amit talán a legfontosabbnak tartunk. Ha csak egy embert sikerül ily módon megtartani magyarsága mellett, már megérte az erőfeszítés. Itt szeretném kihasználni az alkalmat, hogy a társuláshoz való csatlakozásra buzdítsam azokat, akik szimpatizálnak tevékenységünkkel. Sok a tennivaló, melyhez a magyarságot szívügyének tekintő elkötelezett emberekre van szükség. Szívesen látunk mindenkit!

Záhorszky Ferenc mellett a társulás alelnöke Nádasdi Attila és felesége Andrea.

50 éve pusztított az árvíz Dunamocson

Bár a falunak csupán egyetlen házsora és néhány kis utcácskája van a vízparton, a Duna évszázadok óta meghatározta a dunamocsiak életét. Hajtotta a vízimalmok lapátkerekét, munkaalkalmat adott a hajósoknak, halat a halászoknak, télen jeget vágtak rajta, nyáron ruhát mostak benne, fűzfavesszőt szedtek a partján, a sétálók a szép tájban gyönyörködtek, a fürdőzők pedig felfrissültek hűs vizében. A mocsiak mindig büszkék voltak a folyóra, máig sem igen mehetnek haza vendégek a faluból anélkül, hogy ne hallanák a házigazdától: „Gyertek, megnézzük a Dunát!”

Árvizek 1965 előtt

A barátság a folyó és a helyiek között csak az áradások idején szünetelt. Számtalan esetben előfordult az elmúlt századok alatt, hogy kilépett medréből a Duna, s elöntötte a határ vízhez közeli részeit, sőt az alacsonyabban fekvő utcákban is megjelent. 1838-ban, 1853-ban, 1876-ban, 1897-ben és 1899-ben is feljegyeztek nagy árvizeket, melyek után megkezdődött a falu alatti folyamszabályozás. Kőfalat építettek a Rektor-köztől a Herzog-köz utáni házakig, ami némi biztonságtudatot adott, így a falu alacsonyabban fekvő részeit is elkezdték beépíteni. Annál is inkább, mert az 1899-es nagy árvizet évtizedekig nem követte újabb. Míg a falu nyugati oldalát az Ástvány dombja, a vízparti utcákat a kőfal védte, addig a falu Karvai határig terjedő keleti oldalát 1965-ig nem védte töltés az áradásoktól. A századforduló idején lehetősége lett volna a helyi gazdáknak, hogy az *Ebedfoki Árvíz- és Vízszabályozási Társulat* keretében töltés építésével védjék meg a Dunára dűlőben található földjeiket, de a falu elutasította a lehetőséget, mivel a költségek egy részét a Gazdaközösségnek kellett volna viselnie. Az 1950-es évek elején aztán megindult a gátépítés Karva felől, de a mocsi határnál abba is maradt. Az 1954-es árvíz idején nyúlgátakat emeltek itt, így sikerült megakadályozni, hogy keletről betörjön a víz a faluba. Ekkor a vízmagasság 727 cm volt, normális körülmények között 300-310 cm a vízszint.

Betört a víz!

1965-ben azonban minden egészen másképp történt!

Ebben az évben a tavaszi hóolvadás és a kora tavaszi rendkívül csapadékos időjárás egyszerre következett be. Március közepétől június közepéig megszakítás nélkül 7 méter feletti volt a folyó vízszintje. Május 5-től rendszeresen folyt a védekezés, de már néhány nappal később elkezdődött az átszivárgás a nyúlgátakon. Június elejétől már 500 főnyi védősereg emelte, magasította szüntelenül a nyúlgátakat, földtorlaszokat. A 300 fős helyi csapat létszámát 100 búcsi és 30-30 karvai és radványi egészítette ki. A Duna-parti kőfalak megerősítéséhez 700 köbméter követ használtak fel, ezen kívül sok száz homokzsákot. Megnehezítette a munkálatokat, hogy a nagy esőzések, valamint a talajvíz következtében az utak feláztak, és a nyúlgátak megközelítése egyre nehezebb lett.

Június 14-én az 5600 méter hosszú gátrendszeren 61 helyen kezdett átszivárogni a víz. A Páhók és az Érre dűlők közötti átázott nyúlgáton délelőtt 11 órakor kezdett átfolyni. A víz sodra egyre hevesebb lett, majd az átzúduló víztömeg valósággal elsöpörte útjából a hevenyészett akadályt. 17 órakor már a falu alatt lévő biztonsági gátrendszert is áttörte a víz. A szakítást az átzúduló víztömeg messzire hallatszó robaja kísérte. Elemi erővel söpörte el az útjába kerülő tárgyakat és csakhamar körülfogta a házakat. Perceken belül sima víztükörré változott a táj. A katasztrófa időpontjában 23 cm-el volt magasabb a vízszint az 1954-es rekordnál. A betörés időpontjától óránként 1 cm-el emelkedett tovább, és a tetőzéskor 50 cm-el haladta meg a nyúlgátak magasságát.

Küzdelem a vízzel

Asbóth József tanácselnök a hangszórón keresztül tudatta a község lakóival, hogy a víz betört, a katasztrófa bekövetkezett. A vízbetörés estéjén a Duna felől kimerült emberek vánszorogtak a falu magasabb pontjai felé, miközben meg-megálltak, hogy hátratekintsenek egykori otthonuk felé.

A régi kőfal egy darabja Fülöp Zsigmondék épülő háza előtt.

Az 1954-es árvíz a Duna-parti kis utcákat érintette. A csónakban Pataki József, Muszka Jánosné, ifj. Muszka János, Muszka Katalin, id. Muszka János, Noszkai Lajos, Balla Zsigmondné és Kinczer Lászlóné látható.

Megérkeztek a katonai pontonok. A háttérben K. Lajos András és Bellabás József háza.

Mentik, ami menthető. A háttérben Szalai Gézáék ép, és Szabó Gusztávék összedőlt háza.

A biztonságos helyeken pihenőhely és meleg étel várta őket. A következő reggel döbbenetes látványban volt részük azoknak, akik a vendéglő nyári kertjének korlátjára támaszkodva vették szemügyre a falu vízzel borított részét: a házak ablakain ki- és befolyó víz edényeket, tárgyakat hintáztatott, és egyre-másra hangzottak fel a morajló csobbanások, majd az azokat követő porfellegek jelezték, hogy házak dőlnek össze a szemük láttára.

A falu egyik legszebb utcája volt egykor a Templom utca. Vasárnap délelőttönként ünneplőbe öltözött hívők igyekeztek a templomi áhítatra, most csapzott, nedves ruhájú nők, gumicsizmás férfiak cipeltek oda egy-egy bútordarabot, batyuba kötött ágyneműt. A templom kapuja szélesre tárult előttük, a bejáratnál Kossár András lelkész kézszorítással fogadta az érkezőket. A hatalmas csarnok csakhamar benépesült, az érkezők lerakták maguk köré cókmókjaikat. Napokig az Isten háza lett a szó szoros értelmében is a hajlékuk.

Pihenni azonban nem lehetett, újabb feladatok vártak a kimerült emberekre. A hadsereg katonái megszervezték a kompjáratot az elöntött falurész és a szárazföld között. A kétéltűek férfiakat szállítottak, akik újra és újra visszatértek egykori otthonaikba, hogy mentsék, ami még menthető. Egy újabb felhívás azt közölte, hogy az árvizet követő esetleges járványos betegségek elkerülése miatt 170 iskolás gyermeket Znojmóra, Opatovská Dolinára és Turzovkára visznek, ahol állami törődésben, teljes ellátásban részesülnek díjtalanul.

A károk számbavétele

Június 15-én bekövetkezett a pati gátszakadás, majd 17-én Csicsónál is megtörtént a katasztrófa. A folytonosan emelkedő vízszint csak július közepén kezdett süllyedni. A mélyebben fekvő falurészeken tavak keletkeztek, ahonnan úgy kellett átszivattyúzni a Duna medrébe a vizet. Ez július 16-án kezdődött és két hétig megszakítás nélkül tartott. Vegyi alakulat érkezett a faluba és gondosan fertőtlenítették a talajt, a kutakat, a romokat és a megroggyant házakat. A gumiruhás védőöltözetű emberek harcba szálltak a fertőzés ellen. A vízbefulladt állatok tetemeit összeszedték, elásták, elégették. A fertőtlenítést a károk számbavétele követte, ami megdöbbentő volt: 105 ház omlott hullámsírba, 107 súlyosan vagy kisebb-nagyobb mértékben megrongálódott. A romos épületekre táblák kerültek: Veszélyes épület! A kertek helyén, utcákon iszaptenger, törmelékdombok, bútordarabok, elszórt használati tárgyak mindenütt. Csatatérnek látszott a vidék.

Az otthonok újjáépítése

Hamarosan mindenki az újjáépítéssel volt elfoglalva. A falu 6 millió koronát kapott az újjáépítésre, ebből 3 millió 60 ezer korona volt a biztosítási kártérítés az újjáépítendő házakra, 1 millió 700 ezer pedig a megrongálódott házak javítására. Ezen kívül ingyenes ellátást biztosított az állam három hónapig, ágyakat, takarókat, ruhaneműket juttattak, gyakran került sor konzervek, élelmiszerek, cipők, ruhák, használati cikkek osztására a károsultak között. Épületanyag lerakatot létesítettek a faluban, ahonnan ingyen fuvarozást biztosítottak. Novemberre már 4 ház építését fejezték be, decemberben pedig újabb 31 ház készült el.

Az állami akció keretében 10 faház épült 650 ezer korona értékben, hogy a legjobban rászorulóknak, amíg a házuk elkészül, fedél legyen a fejük felett. A faházakat az Ástvány dűlő partszakaszán állították össze, és ezzel megkezdődött a Mocs és Radvány közötti üdülőtelep kiépítése. A magánházak építésével párhuzamosan megindult a szövetkezeti házépítés is. Egy millió korona értékben 20 lakás építését kezdték meg az egykori katolikus temető helyén.

A községi infrastruktúra kiépítése

A községi károk is nagyok voltak. 700 négyzetméter betonjárda semmisült vagy rongálódott meg, az utak nagy része tönkrement, összedőlt az óvoda épülete, súlyosan megrongálódott a mozi. Víz állt az átadás előtt álló kultúrházban és az ugyancsak új iskolaépületben. Az árvíz után hozzáfogtak a falu kanalizációjának és vízvezeték hálózatának a kiépítéséhez is, ami 1 millió 300 ezer koronába került. A katolikus iskola átépítése után orvosi rendelőt kapott a falu. Ettől kezdve három orvos rendelt a faluban. Befejezték a kultúrház építését, új postaépületet emeltek. Jóváhagyták a szolgáltatások házának felépítését és a mozi illetve Bodega helyén egy új üz-

Az árvíz miatt kényszertáborozó iskolások egy csoportja.

A Karvai út az árvíz után, Hamék és Gergöliék házával.

Víz alatt állt a tanítólakás és az iskola is.

A biztonságos új töltés. Az előtérben Szalay Erzsébet.

Folytatás a következő oldalon.

letház tervét. Hamarosan mindkettő elkészült. Az állam 36 hektárról 45 hektárra növelte a falu belső területét. Új házhelyeket vásárolt, melyeket az építkezőknek csekély használati díj fejében átengedett. A református templom mögött új utca keletkezett, az egykori akácosból kialakult az Újtelep, és a Kertek alatt is utcák keletkeztek. A falu egy hatalmas építkezésnek tűnt, mindenhol kavics- és homokhalmok, téglarakások, meszesgödrök voltak és egyszerre több helyen hallatszott a betonkeverők búgása.

Az új gátrendszer építése

Egy napon aztán megérkeztek a gátépítők. A teherkocsik éjjel-nappal hordták a földet a szövetkezet telepével szemben fekvő ún. Kele part térségéből. A Váhostav az egykori legelőn hatalmas telephelyet létesített garázsokkal, üzlettel, szállásokkal. Megkezdődött a Karvától Radványig húzódó partszakasz gátjának építése. Az 5 km hosszú szakasz megépítésével lezárult egy évszázadok óta tartó időszak a falu történetében: megszűnt a községet fenyegető árvízveszély. Ezzel együtt a falu alatti szép kőfal a töltés alá került, kivéve a dr. Antal féle ház előtti darabot.

A falu a nagy megrázkódtatás és a víz visszahúzódása után egy nyüzsgő hangyabolyra hasonlított. A szorgalmas helyi emberek újjáépítették, mint anynyiszor az elmúlt századok során. Valami viszont örökre elveszett. A régi sárból, vályogból épült házak helyét a téglából emelt összkomfortos otthonok vették át, s ezzel a régi falukép is visszahozhatatlanul a múlt részévé vált.

Böszörményi János: Az 1965-ös árvíz című kézirata alapján

A RÉMÜLET ÉJSZAKÁJA

- Visszaemlékezés az 1965-ös árvízre -

A történet 1965 nyarát idézi fel. Este kilenc óra lehetett, mikor már minden ember erején felül, a végkimerülésig védte a falut, otthonát. Homokzsákok ezreit rakták le, mert a nyúlgát a vén Duna békés állapotában volt csak elég.

Folyamatosan jöttek a hírek, hogy a víz sajnos csak 2-3 nap múlva tetőzik majd, addig valahogy ki kell tartani. Este 10 órakor felnőttek, gyermekek még mindannyian kint voltunk a legveszélyesebb szakasznál, a Páhóknál. Már elfogytak a homokzsákok, mindenki elcsigázva várakozott, senki nem mozdult, talán valami fenti segítségre vártunk. A homokzsákok között hamarosan megjelentek az átfolyások, még fél zsák magassága tartotta az egyre csak növekedő szörnyet. Mintha csak a támadás idejére várt volna. Akkor már Csicsónál gátat robbantottak, de a víz csaknem húzódott vissza. Következett Paton a falu alatti gátrobbantás, de még ez sem volt elég. Minket, gyerekeket már tíz után elzavartak a menthetetlen gáttól, mert már lötyögött a homokzsákok felső része, ami azt jelentette, hogy bármely pillanatban átszakadhat és mind ottmaradunk. Elindultunk fájó szívvel, reményt vesztve hazafelé. Elértünk a régi Bodega sarkáig, az öreg körtefához, mikor fél tizenegykor a református templom tornyában megszólalt a félrevert harang. Ez a tragédia bekövetkeztét jelezte, átszakadt a gát! Az éjszakai csendet megzavarta a sok sikongatás, jajveszékelés, állatok sírása, a zúgó víz hangja. Még most is hallom a kiáltásokat. Sok ember a tetőre menekült a kis utcákban, onnan kiabálva segítségért. Én csak álltam a házunk előtt, ami az akkor már álló új kocsmánál volt. Szinte odahallatszott a milliónyi köbméter víz zúgása, mely áttörte a gátat, s mintha maga alá akarta volna temetni szülőfalunkat. Mindenki menekült amerre látott. Én csak álltam a ház előtt és vártam. Egyszer csak édesapám kezét éreztem a vállamon, aki csak annyit mondott: *„Gyere be, ne félj, a mi házunk kibírja. Ennek betonból van az alapja, egy méterrel a föld alatt, egy méterrel felette. Benne van a nagyapád összes kovácsvasa, patkók, törött ekék.”*

Boros Béláék háza környéke.

Bábi András összedőlt háza a Fő utcán. A kovácsoltvas kerítés viszont még ma is megvan.

Kivilágosodott. A Rakis tónál, a mai egészségügyi központnál állt a víz. Szörnyű volt a látvány, a víz iszapot, szemetet, döglött állatokat sodort magával. Tetézte a fájdalmamat, hogy drága nagyapám akkor már félholtan feküdt az ágyán s így nem is tudtunk volna vele hová menni. Délelőtt fél tízre már elérte házunkat is a víz. Édesapám az állatokat a kukoricaszárítóba menekítette. Hála Istennek a kert dombon volt. A nagy diófa alá vitte a fekhelyet magának, oda kötötte Bundás nevű kutyánkat, s onnan figyelt éber szemmel mindent. Mert ahol nem volt víz, ott más gondok voltak. Felütötte fejét a lopás. Voltak, akik a szegény emberek kárából akartak hasznot húzni. Mikor másnap tetőzött a Duna, akkor kaptuk meg a hadsereg segítségét, kétéltűek, pontonok mentették a menthetőt. Ezen az éjszakán nagyapám még eszméleténél volt és odahívott magához: *„Gyere kislányom, vezess oda az ablakhoz, had lássam mit csinált a Duna. A hadifogságot túléltem, de most hasad meg a szívem.”* Visszavezettem az ágyába és már azon az éjszakán az Úr magához szólította. Istenem, hogyan fogjuk tudni eltemetni? Ekkor a hadsereg katonái nyújtottak segítséget. Kivitték a koporsót a szoba ablakán s egy kétéltűvel a temetőbe szállították. Búcsúbeszédében Kossár András tiszteletes úr így búcsúztatta: *igazságos, hazájához hű ember volt, átélt két háborút és az Úr akaratából a végső helyére is a katonák tették.*

Tóth Jolán

Bizonyságtétel a konfirmáción

A konfirmáció ünnepe jelentős mérföldkő a fiatal reformátusok életében. Lényege, hogy a még öntudatlanul, csecsemőkorban megkereszteltek a felnőttkor kapuja előtt saját maguk jelentik ki, hogy megerősítik – konfirmálják – szüleik ígéretét, s a református egyház hűséges tagjai lesznek.

Az idén két fiatal, *Egyeg Emese* és *Kele Fanni* tett vallást a gyülekezet tagjai előtt református hitéről és kötelezte el magát Jézus Krisztus követésére. Ezzel a keresztény közösség teljes jogú tagjává váltak.

Így ágendáznak az ifjak minden évben, de Fanni és Emese esetében a káté megtanulásán és a teljes jogú egyháztagság deklarálásán túl talán többet is remélhetünk. Azt, hogy nem csupán tagjai, de elkötelezett hívei lesznek a dunamocsi református egyháznak. Olyanok, akik komolyan veszik, hogy a konfirmáció nem egy kötelező tanfolyam, amit gyorsan teljesíteni kell, aztán akár egy egész életre le van tudva az egyház. Vallástételük komolyságára utal az is, hogy a konfirmáció után rögtön bekapcsolódtak az ifjúsági csoport tevékenységébe valamint aktívan segítettek a nyári tábor szervezésében, színesebbé tételében. Odaadásukat látva bízvást remélhetjük, hogy nem a templomból „kikonfirmáltak" táborát növelik majd, hanem a gyülekezet templomba járó, úrvacsorával élő közösségét fogják erősíteni.

7. Kék Duna Futás, Dunamocs

Családias hangulat, baráti fogadtatás, gyönyörű Duna-parti helyszín, barátságos emberek. Csak néhány jelző, amit a résztvevők nyilatkoztak a verseny után. Mint versenyigazgató, boldogan nyugtáztam ezeket a tényeket. Gyerkőcöt azért többet vártam, de az iskolai kirándulások éppen erre az időpontra estek.

Kétszáz résztvevő futott szombaton, kicsi, nagy, fiatal, idős. A legfiatalabbat a 14 hónapos Rozit babakocsiban tolta végig a Rácz család, a legidősebb résztvevő a 88 éves Mellék Emma néni volt. Futott továbbá a korosztályos világbajnok Bögi Sándor ultrafutó, Fazekas János spártai hős, akik érdekes élményekkel és tanácsokkal látták el a nagyérdemű közönséget. A benevezők valamennyien ingyen ebédelhettek az önkormányzat jóvoltából. Valaki meg is jegyezte: végre egy hely, ahol a futó az úr, és nem a biznisz dominál. Fizesd be, fusd le, húzzál haza – mint ahogy ez mostanság sok helyütt divatos lett.

A többszörös szlovák bajnok, a pozsonyi Švajda Gabriel nyerte meg a 15 km-es versenyt 53:18-al, ami 3:33/km tempót jelent. Ilyen gyorsan itt még nem futott senki, pedig voltak már az egész ország területéről, sőt Ukrajnából és Angliából is. Az 5 kilométeren győri győzelem született, Dr. Horváth érte el 18:28-al. Lányoknál 15 km-en a budapesti Schweigert Ibolya győzött 1 óra 11-el. Részt vett a versenyben a futballbírók, rendőrök, a Dunamocsi futballisták és az erős emberek csapata is.

A rajt pillanatában a Kék Duna keringő dallamára több száz galamb röppent az égnek Boros Zoltán és Lajos Gábor tenyésztők jóvoltából. A tömeg a meglepetéstől ámulva zúgott fel, már ezért is megérte eljönni hozzánk, nem mindennapi rajtot élhettek át a futók.

A versenyt a dunamocsi önkormányzat támogatta. Segítőim, a regisztrációs lányok is nagyot teljesítettek, megérdemlik az elismerést, mert zökkenőmentesen ment minden. Név szerint Banai Tóth Enikő, Sánta Lenke, Simon Emese, Jókai Zsolt DJ, Kele Virág és Kele Ildikó. Nagyon finomat főzött az iskolakonyha gárdája. Köszönet jár még a tűzoltóknak, valamint a falu alkalmazottainak. Mindenki kivette részét a munkában. A finom dunamocsi borokat Lajos András kóstoltatta a vendégekkel, a frissítőkről pedig a Bianco Nero képviseletében Simsikék gondoskodtak. A szervezési elfoglaltságok miatt én nem futottam, a célban igyekeztem minden futót név szerint fogadni. A szervezés és műsorvezetés nem kis feladat, a nap végére legalább annyira elfáradtam, mint egy maratoni versenyen.

Hetedik alkalommal rendeztük meg a versenyt, melyre egyre többen jönnek, s a gyaloglásban is sok új arcot látok. A cél az, hogy egyre többen kezdjenek el mozogni. A legjobb Dunamocsi futó címet Tücsök Róbert nyerte el. Hiányzott, hogy én nem futhattam, de előző héten Csadcán egy nehéz, emelkedős terepen futottam 134. maratoni versenyemet 3:45 perces idővel, és ez kárpótolta hiányérzetemet.

Kele Géza

Mádai Norbert vendégeként Budapesten

Iskolánk néhány felső tagozatos tanulója 2015. május 16-án részt vett a Mádai Norbert Wing Tsun Kung-fu mester által támogatott és szervezett rendezvényen, Budapesten. Ennek a vállalkozásnak célja, hogy a határon túl élő magyar fiatalok kulturális és sport rendezvények által találkozzanak és gyarapodjanak a nemzeti értékekkel és a harcművész mesterek több évtized alatt elsajátított tudásával. Tanulóink kipróbálhatták a mesterek irányítása alatt a harci gyakorlatokat a dunaradványi, pati fiatalokkal együtt. Ezt követően a koraesti órákban budai várban található Hadtörténeti Múzeumban *„A magyar kard“* című kiállítást tekinthették meg, ahol a tárlatot a műgyűjtő Mádai Norbert nagymester mutatta be. Érdekes, a történelemkönyveket megszégyenítő hitelességgel mesélt nekünk. Oroszlánrésze volt a mesternek a kiállítás megrendezésében, saját gyűjteménye is gazdagította azt.

Köszönet illeti őt az elszántságáért és a tenni akarásáért, amellyel támogatja a határon túli magyar gyermekeket!

Banai Tóth Enikő

Pizsi-party és tanévzárás

Végre elérkezett gyermekek és pedagógusok örömére a várva várt és jól megérdemelt pihenés, a szünidő. A forró napokon már visszaszámoltuk a hátralévő időt, tervezgettük az osztálykirándulásokat. Mindezt azonban megelőzte a már hagyományos Pizsi-party. Az iskola apraja-nagyja már izgatottan várta a napot, hogy tanítóikkal közösen eltöltsenek egy kalandos éjszakát az iskolában. A játék és szórakozás mellett célunk volt a tanulók olvasási készségének fejlesztése és az olvasottak különféle módszerekkel történő feldolgozása is. A legbátrabbak pedig éjfélig olvastak a könyvtárban. Egy csapatépítő, hangulatos rendezvény volt ismét. Köszönet a szervezőknek, az iskolánk mellett működő szülői szövetségnek és a Csokonai Polgári Társulásnak, akik frissítőkkel és reggelivel támogatták a programot.

Az utolsó héten a fent említett partin kívül az osztályfőnökök által szervezett kirándulásokon vehettek részt a gyermekek. Egyes osztályok ellátogattak Gödöllőre, Szentendrére, Budapestre, Párkányba, voltak, akik sátoroztak az osztályfőnökük pincéjénél, akadtak, akik kerékpártúrán vettek részt. Ezek a napok teret biztosítottak ahhoz, hogy a szűk kis közösségek még jobban megerősödjenek, valamint fejlesszük az összetartozást, a toleranciát a gyermekekben.

Június 30-a a tanévzáró és a ballagás napja, amikor röviden áttekintjük és értékeljük az iskolánkon folyó munkát. A célul kitűzött feladatokat idén is elvégeztük. Igyekeztünk színes, sokrétű programokat biztosítani a tanulóknak, hogy mindenki jól érezze magát közöttünk. A tehetséges tanulókat pedagógusok készítették a különböző tanulmányi, művészeti és sport versenyekre, ahol szép eredményeket értek el az idei évben is. Kultúrműsorokkal tarkítottuk az önkormányzat által szervezett programokat, együtt emlékeztünk meg nemzeti ünnepeinkre, ügyeskedtünk az ősz kincsein, karácsonyvárón és húsvétvárón. Színes műsorral kedveskedtünk édesanyáinknak, nagymamáinknak az anyák napján. Ősszel papírt gyűjtöttük. Előadásokon, beszélgetéseken, bemutatókon vettünk részt. Jól szórakoztunk az álarcos bálon, április elsején, gyermeknapon.

Voltak rendhagyó oktatási napjaink: a magyar népmese- és a magyar népdal napján, az állatok világnapján, a Föld napján. Utóbbi kapcsán ismét bekapcsolódtunk a „Tisztítsuk meg Szlovákiát“ projektbe, tanulóink környezetvédelmi propagációs anyagokat készítettek. Ugyanakkor közösen csinosítottuk, tisztítottuk környezetünket, virágokat, fákat, bokrokat ültettünk. Többnapos kurzusaink, mint a sítúra és úszótanfolyam az idén is jól sikerültek, a Nehéz Ferenc Műveltségi vetélkedő mára nemzetközivé nőtte ki magát. Ezekhez a sikerekhez szükség volt jó szervezésre, a tanítók, alkalmazottak és gyerekek helytállására, valamint a szülők segítségére is. Mindig is törekedünk arra, hogy az oktatásban-nevelésben résztvevő hármas - a tanító, a szülő és a tanuló - megtalálja az összhangot, melyhez továbbra is kérjük az együttműködést.

Végzős tanulóink számára lezárul életük egy szakasza, egy meghatározó része. Arra kérjük őket, hogy első iskolájuk emlékeit őrizzétek meg magukban, raktározzák el, mint azt a sok ismeretet, tudást, amire a kilenc év alatt szert tettek. Mi is szeretettel fogunk rájuk gondolni. Kívánjuk a ballagó tanítványainknak, hogy az eddig szerzett tudás és képességek birtokában sok sikert érjenek el új iskoláikban és később felnőtt életükben is.

Banai Tóth Enikő

Anyanyelvi kavalkád…

…a kiadvány címe, melyet rendszeresen lapoztunk a nyelvi vetélkedő feladatmegoldásakor, hisz ötleteket meríthettünk belőle.

A szerző emlékének tisztelegve idén második alkalommal rendezték meg a Pénzes István Anyanyelvi Vetélkedőt. A 7. és 9. osztály egy-egy csapata kapcsolódott be e Katedra-versenybe: Pastorek Dominik, Farkas Réka, Kele Fanni, Margit Letícia Cintia, Zalacko Balázs, Keló Dezső Zoltán. A levelezőverseny során a játékosság mellett a kitartás is mérvadó. Felelevenítettük a szólásokat, közmondásokat, tájszavak jelentését értelmeztük, kutattuk. Több feladat játék a fantáziával, nyakatekert összetett szavakat alkottunk, miközben gyakoroltuk helyesírásunkat. Tanulóink több gyűjtőmunkát is végeztek, szorgalmuknak köszönhetően az élre kerültek. 2015. május 16-án kilencedikeseink Alárendelők csapata az országos döntőn volt, ahol szintén sikeresen szerepelt. 44 csapat oldotta meg az ötfordulós levelezőfeladatokat, Dunaszerdahelyen 20 csapat találkozott.

Ott a gyorsaság, a logikus gondolkodás, szókincsgazdagság, leleményesség volt a legfontosabb. Bízunk a visszatérésben.

Bacskor Katalin

„A játék komoly dolog…

…olvassuk Kosztolányi Dezső Aranysárkány c. regényében - mindig az életet jelképezi. Ez vezeti be a gyereket az életbe. Csak játszva tanulhatunk." Ezt tettük.

A napjainkban egyre jobban időszerűvé váló regény cselekménye aránylag egyszerű, hisz a tisztelet már lassan elavult fogalommá válik. A durvaság, az erőszak sokszor győzedelmeskedik, s dicsőséget jelent. Jóleső érzés, hogy kisiskolán és vannak még olvasni szerető gyerekek, s az említett viselkedésformát elítélik. Három csapat kapcsolódott be ebben a tanévben a Katedra Irodalomverseny feladatainak megoldásába. Jókai Csenge, Farkas Zsófia, Rácz Gabriella, Szalay Ádám, Ollé Réka, Szalay Géza Bálint. Legjobb megoldó az Aranysárkány csapat lett: Kele Fanni, Farkas Réka, Danázs Bettina. Mindannyian dicséretet érdemelnek, hisz fél évig folyamatosan olvastak. A levelező fordulóban elért pontok alapján mindhárom csapat jelen lehetett volna az országos döntőn. A szabályok szerint egy iskoláról egy felkészítő tanár csak egy csapattal vehet részt. 2015. május 15-én Dunaszerdahelyen voltunk az országos döntőn, az Aranysárkány csapat képviselte iskolánkat. A felkészülés során a regényen kívül értelmeztünk rövidebb alkotásokat is: az Esti Kornél-novella egy fejezetét, A kulcs, Házi dolgozat, Gipszangyal c. írásokat. Elvont fogalmakat fedeztünk fel, melyek ma már sok esetben nem igazi értéknek számítanak. Mindegyik témája kapcsolódik korunkhoz, jelenünkhöz. A gondolati tartalom, a mögöttes lényeg, az eszmeiség elemzése, a szimbólumrendszer felfedezése, az olvasott művek közötti összefüggés, visszatérő motívumok, párhuzamok felfedezése kellő odafigyelést, logikus gondolkodást igényel. A játékosság, leleményesség, jó hangulat mindvégig jelen volt.

Dunaszerdahelyen már emlékezetből, szöveg nélkül kell helytállni, megválaszolni a sokszor csalafinta kérdéseket. A lányok remekeltek. Csapatunk a harmadik helyen végzett, ezáltal iskolánk tanulmányi csapatversenyben az eddigi legnagyobb sikerét érte el. Gratulálunk.

Bacskor Katalin

Miért volt jó a Katedra versenyen?

Iskolánk harmadikos tanulói 2015. május 6-án a Katedra levelezőverseny dunaszerdahelyi országos döntőjén vettek részt.

Előtte a levelező versenyben, öt hónapon át dolgoztak. Csapatuk neve Nünükék volt, tagjai Rehák Zsóka, Fülöp Diána és Tóth Dominik. 41 csapat közül 211 ponttal a tizenötödikek lettek. Dunaszerdahelyre, a versenyre reggel 7 órakor indultak. Ezt a versenyt az alsó tagozatosaknak most rendezték meg először. A tanulók kétszer egy órát versenyeztek, közben egy JOMILI nevű logikai kockajátékkal játszottak. Nagy izgulás közt tudták meg, hogy 12.-ek lettek. Kaptak újságokat, mesés-, és verseskönyvet. Örültek a helyezésnek. Jól megszervezett igazságos versenyen voltak. A hazafelé tartó úton vidáman játszottak az autóban. Tapasztalatokat gyűjtöttek, kirándultak, játszva okosodtak.

Köszönjük iskolánk igazgatójának és a szülői szövetség vezetőségének, hogy ezt lehetővé tették.

Domonkos Edit, osztályfőnök

KÖSZÖNET MARICSEK ILONA TANÍTÓ NÉNINEK!

Nyugdíjba vonulása alkalmából a helyi alapiskola minden alkalmazottja és diákja nevében fejezem ki köszönetemet az oktatási intézményünkért végzett munkájáért, a Csokonai Polgári Társulásban kifejtett aktív szerepéért. Kívánom, hogy az elkövetkező éveket töltse nyugodt pihenéssel jó egészségben!

Banai Tőth Enikő, igazgató

Kirekesztett fanatizmus

Továbbra is dúl a háború a Fradi klubvezetősége és a csapat ultrái között. Vénaszkenner, szurkolói kártya, rendbontás, családbarát stadion, kitiltás – ezek azok a fogalmak melyek körül a vita immár több mint egy éve nem tud nyugvópontra jutni. Mindkét fél ragaszkodik véleményéhez, alapvetően másképp értékelve a szurkolói kultúrát, magatartást. A Fradi B közép álláspontjával kapcsolatban ***Nagy Róbertet*** *kérdeztük, aki vérbeli szurkolóként, s a Felvidéki Fradisták szurkolói csoportjának prominens képviselőjeként szintén érintett a kérdésben.*

Mielőtt rátérnénk a szóban forgó ügy részleteire, kérlek meséld el, hogyan ragadott el a „Fradi szív" és mit kell tudni a Felvidéki Fradisták csoportjáról, melynek tagja vagy?

Gyermekkorom óta a Fradinak szurkolok. Az első nagy meccsélményem, ami végérvényesen megfertőzött, az 1992-es diósgyőri túra volt, mikor több ezren utaztunk le a borsodi városba, buszokkal, kocsikkal, különvonattal, én személy szerint ez utóbbival. Ezen a meccsen Wukovics Laci 2 góljával 2:0-ra győztünk és bajnokok lettünk. Az oda-vissza út, az ünneplés, a bajnokavatás egy életre szóló élményt adott. Az elkövetkező években is rendszeresen jártam a Fradi meccseire, nemcsak a hazaiakra, hanem idegenbe is. Bajnoki és kupameccseken végigjártam Magyarország stadionjait Soprontól Nyíregyházáig, ott voltam az emlékezetes 95-ös Bajnokok Ligája hazai meccsein, az Anderlecht, az Ajax és a Real Madrid ellen is. Az életem részévé vált a Ferencváros, az örök szerelem. Stoppal, vonattal, bliccelve, sokszor étel, ital nélkül, mert csak a jegyre volt pénzem.

A 90-es évek végétől egy időre abbamaradt a meccsre járás, majd 3-4 éve kezdődött újra. Ekkor jött az ötlet a hetényi Macho Ádám barátommal, hogy mi lenne, ha egyesítenénk a környékről meccsre járó fradistákat egy szurkolói csoportba. Sok embert ismertünk a környezetünkből vagy meccsekről, akikről tudtuk, hogy rendszeresen látogatja a Fradi meccseit. Így alakult meg a *Felvidéki Fradisták* csoport, elkészült a drapink, az egyenpólók, pulcsik, azóta már a sálaink is, és mint szurkolói csoport 2013. április 28-án debütáltunk a Videoton elleni meccsen. A következő szezonban, mint csoport számos emlékezetes túrán vettünk részt, a hazai meccseken kívül elkísértük csapatunkat Kispestre, az MTK-hoz, a derbire Újpestre,továbbá Pápa, Győr, Kecskemét, Szombathely, Debrecen voltak az állomások. A legemlékezetesebb túránk talán a pécsi volt. Ma már nem csak egy szurkolói csoport vagyunk, hanem egy igazi baráti társaság.

Aztán időközben nagy változások történtek a klubnál. Jó ideje elkészült az új stadion is, melyben tudtommal te még egyetlen meccset sem láttál.

Szentélyünk, az Albert Stadion lebontása után épült az új stadionunk. Tervezgettük, nézegettük hol lesz a helyünk, páran közülünk bérletet hosszabbítottak, köztük én és Emese lányom is. Mint kiderült, kidobott pénz volt. Egy meccsen sem voltunk bent az új stadionban. Törés következett be ugyanis a szurkolók és a vezetőség között. Főképp az elnökkel, Kubatov Gáborral mély az ellentét. Kubatovról, tudni kell, hogy a Fidesz pártigazgatója is egy személyben. Már a kinevezésénél szívtuk a fogunk, de aztán nem foglalkoztunk vele. Pénzt hozott a Fradihoz, megmentett minket a csődtől, jó játékosokat igazoltunk, szerethető csapat volt kialakulóban. Minden idők legnépszerűbb Fradi elnöke lehetett volna, ha nem fordul 180 fokot és nem kezdi el magát Atyaúristennek képzelni. Átment diktátorba, a szurkolók felé tett lépései már-már Észak Kóreát idézik. Ekkor tette kötelezővé az MLSZ a szurkolói kártya használatát minden NB I-es meccsre, s ez minden igazi szurkolónál kiverte a biztosítékot. A Fradinál ráadásul bevezették a vénaszkennert. Ez egy olyan szerkezet, amely biometrikus adatokat tárol a tenyérről, mely egyedi, mint az ujjlenyomat, és csak ilyen regisztráció után lehet bemenni a stadionba. Nem a NASA vagy az FBI központba, hanem a Fradi stadionjába, egy sima bajnoki meccsre! Tehát nincs olyan, hogy a Józsi bácsi XY Pusztárol 40 év elteltével újra Pesten jár, odamegy a pénztárhoz, kifizeti a jegyet és megnézi a meccset. Mindezt úgy, hogy előtte azt hangoztattak, hogy a stadionunk Európa egyik legmodernebb stadionja, ahol 300 darab arcfelismerő kamera tudja kiszúrni a balhés egyéneket. Megjegyzem, évek óta nem volt balhé a stadionban. A szurkolói kártya és a vénaszkenner miatt elkezdődött a szurkolói bojkott, ami azóta is tart.

Kubatovék váltig hangoztatják, hogy intézkedéseik csak a huliganizmus ellen irányulnak. Biztonságos, családbarát stadiont szeretnének, ezért vezették be az említett biztonsági megoldásokat, s hozzáteszik, hogy ők nem zárták ki a kemény magot, azok a bojkottal saját magukat rekesztették ki. Nem lenne jobb elfogadni az új beléptető rendszert, és újra járni a meccsekre, szurkolni, ahogy eddig?

Mi szurkolók, nemcsak a csapat, hanem a hangulat a jókedv, a barátok miatt jártunk meccsre. Szurkolni, nem csupán meccset nézni. Ultrák vagyunk nem huligánok, és ehhez hozzátartozik az egész szektoros, vagy egész stadionos koreográfia, a görögtűz, a fanatizmus. Ezért volt érdemes meccsre járni, s ez mára eltűnt. A klubvezetésnek nézőre van szüksége, és nem szurkolóra. Olyanra, aki csendben ücsörög, néha tapsikol, de a lényeg, hogy nem ad hangot a nemtetszésének. Fogyasszon a büfében és fogja be a pofáját. Kubatov szerint a kemény szurkolók miatt nem járnak a családok meccsre, ezért kellett a változás. Azóta, hogy száműztek minket a lelátóról, avagy száműzetésbe vonultunk, semmivel sincs több gyerek és család a lelátón, sőt, hétről-hétre csökken a nézőszám. Hangulattalanok lettek a meccsek. Azelőtt, ha egy meccs kezdetekor több ezer torokból

megdörrent a Fradi induló, megremegett az ellenfél játékosainak lába, idegenben is hazai pályát varázsoltunk. Mára ez eltűnt. Elkeserítő volt hallani a TV-ben, hogy a maroknyi Kispest szurkoló leszurkolta a stadionban lévő 5-6 ezer nézőt. Vagy pl. Újpesten a derbin 600 fradista néző ácsorgott a vendégszektorban, miközben mi szurkolók egy demonstráció és nagy kivetítős meccsnézés keretében a Fradi stadion mellett 5-6 ezren gyűltünk össze és szurkoltunk. A hazai derbi alatt is ugyanezt tettük a Népligetben. Volt, aki gúnyosan megjegyezte, hogy szurkoltunk a fáknak a Ligetben. Igen, ha úgy tetszik. De ott volt az egész NAGY FRADI CSALÁD, a fanatizmus, a hangulat. Kívülálló, aki még nem élte ezt át, sosem fogja megérteni. A kérdésre válaszolva, hogy hogy miért nem megyünk be? Ez is teljesen Kubatov mesterkedése: éket verni a fanatikusok es a kevésbé fanatikusok közé.

Legfájóbb, mikor a *mekkorafradistavagyokénmertmárkétszerjártammecscsen* köpköd ránk, fanatikusokra, azokra, akik hóban, fagyban, esőben, kánikulában ott voltak a lelátón, miközben ő a kellemes szobából nézte a meccset a tévében, de azért a facebookos borítóképe a Tábor egy koreográfiájáról készült. Gonosz csőcselék vagyunk, akik miatt a klubnak hétről-hétre büntetést kellett fizetnie, ellenfél szidalmazása, meg ilyen nevetséges indokokkal. Elárulom, büntetés azóta is van, mióta nincs bent a Tábor, azzal a különbséggel, hogy velünk a bevétel-büntetés arány hatalmasat javulhatna. De ez Kubatovot nem érdekli. Ő vívja a saját kis magánháborúját, s mindent feláldoz ezért. Igazi politikus. Szerinte a hagyományok arra valók, hogy legendává váljanak es továbblépjünk rajtuk. Egy 116 éves klub hagyományai. A régi szentélyünk, az Albert Stadion neve eltűnt, az új stadion már csak Groupama Aréna. Persze, szponzor meg minden, kell a pénz. De Magyarországon eddig egyetlen aranylabdás labdarúgó volt, és ő Albert Flórián. A stadiont látva egy idegen nem tudja megmondani, hogy mely csapat stadionja, mert még egy kósza felirat sem díszeleg rajta, hogy Magyarország legnépszerűbb klubjáé, aki huszonnyolcszoros bajnok, huszonegyszeres kupagyőztes, és nem mellesleg az egyetlen magyar csapat, aki nemzetközi kupát nyert! Lecserélte a Fradi sast egy címeres grillcsirkére, letiltotta mindenhol a Fradi, FTC név használatát, perrel fenyegetőzve. A három E betű a címerben, a Fradi jelmondatából, az *Erkölcs, Erő, Egyetértés*-ből mára nem sok minden maradt. Erkölcs – aki meghazudtolja magát hétről-hétre? Egyetértés – oszd meg és uralkodj! Mára csak az erő maradt nála. Megpróbálja lecserélni a B középet az általa verbuvált pár emberre, akik a meccs előtt lapokat osztogatnak a Fradi nóták szövegével, hogy mit is kell énekelni. De a B közép nem lecserélhető, 1928, a megalakulása óta! Lassan eljönnek a Rákosi idők, az 50-es évek eleje, mikor elvették a nevünket és lettünk Budapesti Kinizsi, ahogy a klubszínünket is megváltoztatták. De még az átkosban sem tartott sokáig, mert minket nem lehet megtörni! Aki fanatikus, elszánt, az nem azt jelenti, hogy balhézó csőcselék.

Hát, ezt most jól megmondtad, kiadtad, ami benned volt! Engem meggyőztél, de Kubatovék úgy tűnik, nem egykönnyen adják be a derekukat. Kíváncsian várjuk az újabb fejleményeket…

A következő bajnoki idényre az MLSZ eltörölte a kötelező szurkolói kártyát, mintegy beismerve a saját hibáját. A 30-40%-os nézőszám csökkenés miatt a klubokra bízta, hogy továbbra is használatban tartják-e. Fájó, hogy az összes NB I-es klubnál eltörölték, készülhetnek az ultrák a meccsre, lesz hangulat. Egy kivétellel – és ez éppen a Ferencváros! Sőt, a klub szurkolói kódex kiadását tervezi. El sem tudom képzelni, mi lesz benne. Ne szotyizz túl hangosan?! Gyakran járok a stadion mellett, bevallom, összeszorul a szívem és könny szökik a szemembe, hogy készen még nem is láttam belülről, több ezer társammal együtt. De ki kell tartanunk! Kívülálló nem érti meg, mi a fanatizmus és a csapat imádata.

Egy a biztos, vezetők jönnek, vezetők mennek, de van, ami örök: a Ferencváros! Ahogy az egyik Fradi nóta szól: *„zöld-fehér büszkeség, szívünkben szenvedély, ha mindenki ellenünk, mi akkor is itt leszünk!“* Tesszük addig azt, amit tennünk kell. A szurkolói csoportok például minden évben Karácsony előtt gyűjtést szerveznek a Tűzoltó utcai gyermekklinikának. Tavaly a Felvidéki Fradisták több mint 600 euró értékben vásároltak hűtőszekrényt, játékokat, könyveket a kórháznak és a kis betegeknek. Ezen kívül tavaly és tavalyelőtthöz hasonlóan idén is támogatjuk Böjte Csaba székely árvainak táboroztatását a Felvidéken, és év végére megszavaztunk a komáromi kórház gyermekosztályának is segítséget. Csoportunkban havi tagsági díjat szedünk, melyet az utolsó fillérig jótékony célra adunk.

IN MEMORIAM BALAŠKO KEVIN

Kollár Patrik: R. I. P

Olyan fiatal voltál még,
és mégis elért a kegyetlen Vég.
Miért pont Ő, Uram hozd vissza, kérlek!
Élnek még bennem a kósza remények,
hogy valahol épségben élsz még,
és tartod a világgal a lépést.
Te voltál a jóság, maga a szeretet,
elmentél és nem hagytál búcsúlevelet.

Örökké bennünk élsz, nem felejtünk soha,
megmarad bennünk a boldog percek sora,
a rossz eltörpül az emlékezés során,
de nem kellett volna menned ilyen korán.
Életemet adnám, ha csak álom lenne,
és ez a kis kamasz még velünk lehetne,
hisz csak élni akart. Ez volt a bűne?
Akkor az Élet jogtalan büntet.

Tedd, mit tenned kell és tudd kire hallgass!

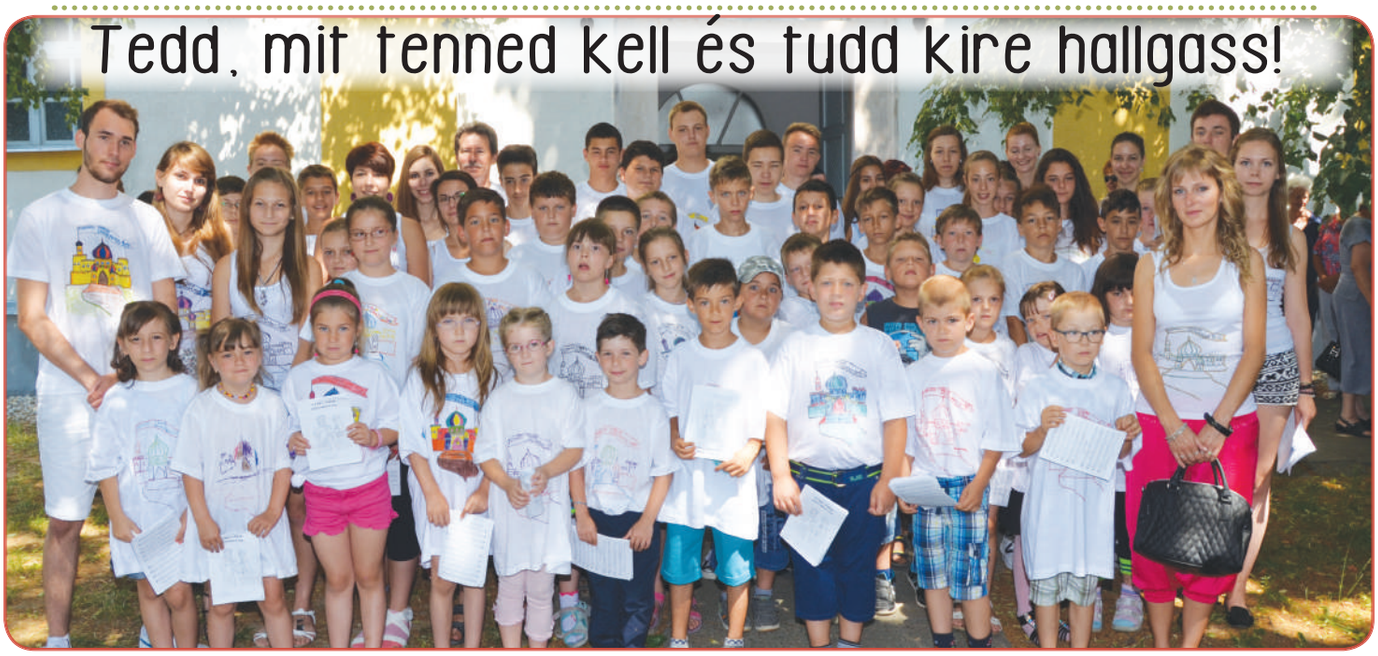

Hogy mi lehet a közös a komáromi Jókai Napok és a dunamocsi egyházi tábor között? Hát a színjátszás, és aki ezt a kettőt összeköti, Dobai Kinga. Az idén megrendezett 9. egyházi tábor, mely közel 60 gyereknek nyújtott neveléssel összekötött szórakozási lehetőséget, most is egy bibliai részhez kapcsolódó rövid színdarab előadásával kezdődött reggelente, mintegy kedvet csinálva a történet kis csoportos feldolgozásához a nap további részében.

Ebben az évben Eszter könyvét tanulmányozták a táborozók a vezetőik segítségével és Dobai Kinga, Egyeg Emese illetve Kele Fanni előadásában egy-egy kerettörténet elevenedett meg Eszter könyvéhez kapcsolódva. Kinga és a két segédvezető (hiszen Fanni és Emese nemrég konfirmált) a *KOEN (A Keresztény Oktatásért és Erkölcsi Nevelésért Alapítvány)* által minden évben egyházi táborok részére kidolgozott rövid jeleneteket adták elő, mely során az idén Eszter királynő koronáját készítették el, melyre minden nap fölraktak egy ékkövet. Ezek az ékkövek aranymondásokat szimbolizáltak, úgy mint *„Tedd, mit tenned kell!”* *„Tudd kire hallgass!”* Kinga elmondása szerint az idei jelenetek nem voltak olyan viccesek, mint a korábbi években, és az előző évektől eltérően az idén csak 4 napos volt a tábor és az a plusz egy nap még hiányzott, de ezek ellenére megint nagyon jól sikerült és a megkérdezett gyerekek még jártak volna.

Kinga színjátszás iránti rajongása már a dunamocsi alapiskolában megnyilvánult, ahol hagyományőrző és vicces mese darabokat adtak elő, valamint az Ica néni által színpadra vitt János vitézben kicsiként, mint tündér táncolt. Kinga nagyon szeret mások bőrébe bújni, átérezni érzéseit, ami egyáltalán nem könnyű, de leginkább a rendezővel és a csapattal való közös munkát élvezi.

Tóth Gábor, a komáromi Marianum Egyházi Gimnázium matematika és fizika tanára volt az, aki a Jókai Napok keretében megrendezett amatőr színjátszó csoportok versenyén győzelemhez segítette a *MEG+értenimúltatsjööövehendőőt* társulatot, melyet a gimnázium tanulóiból kovácsolt. A tanár úr által megírt és rendezett, II. Rákóczi Ferenc életéről szóló színdarab ugyanis elvitte Jókai Napokon a fődíjat! Kinga a fejedelem hitvesét játszotta a darabban. Megtanulhatták, hogy a kemény munkának megvan a gyümölcse. És ami talán még a sikernél is többet ér, egy összetartó csapat tagjává váltak és közösen ünnepelhették a dicsőséget. Ezután az irány Gombaszög volt, ahol egy teljes hetet töltöttek vendégként, ott is előadva a győztes darabot.

Biztosak lehetünk benne, hogy azok, akik részt vettek az egyházi táborban szintén megtapasztalhatták mennyire fantasztikus egy közösségben pozitív élményeket szerezni, és kis egyházközségünk nagyszerű vezetői tolmácsolásában mindenki elgondolkozhatott azon, hogy mi is az, amit tennie kellene és ki is az, akire hallgasson.

Elballagtak a nagycsoportos ovisok

Június 26-án ballagott el 11 gyermek az óvodából. Szeptembertől egy számukra még ismeretlen, de kíváncsian várt világ, az iskola nyitja meg kapuit. Az ovitól a következők búcsúztak: *Kukola Viktória, Vörös Panni, Nagy Kristóf, Bajkai Bence, Varga Zalán, Vörös Dominik, Szalay Sára, Zámbó Bíborka Jázmin, Lajos Laura, Varga Aranka, Hlúgyik Dénes.*

Kele Ildikó

Apa és fia az éjszakai futóversenyen

A Balaton számos lehetőséget kínál az aktív kikapcsolódást kedvelő turistáknak, s a napfény, strandolás, finom borok, lángos vagy horgászat romantikáját egyre többen ötvözik az úszás, triatlon, kerékpár és futás nyújtotta élményekkel. A sportrendezvények egyike a Balatonfüreden rendezett *I Love Balaton Éjszakai Futóverseny,* melyet, a sportot kedvelő Szabó család férfi tagjai tavalyhoz hasonlóan idén is balatoni kirándulásuk programjai közé iktattak. A verseny elsősorban a hangulata miatt számít különlegesnek, nem mindennapi élményt jelent az éjszakai utcákon, a kivilágított sétányon, a sötét erdei szakaszon, vagy a tó csillogó víztükre mellett futni. Ezek az élményelemek is hozzájárulnak, hogy egyre népszerűbb a verseny, idén kétezren neveztek be, akik az 5, 10 és 21 km-es távok közül választhattak. Szabó József és fia Erik a 10 km-en indult, s dicséretes teljesítménnyel mindketten a középmezőnyben végeztek. Erik 52:39-et futott, míg a kisebb sérüléssel bajlódó édesapja 55:24-el ért célba.

Tisztelet illeti őket, hogy bevállalták, sőt teljesítették a versenyt, hiszen meg kellett küzdeni a számos emelkedővel tarkított pályával, illetve a hőmérséklettel, mivel ez az év egyik legmelegebb napja volt. Dőlt a víz a kimerült versenyzőkről, mikor célba értek, de Szabóékat mindez cseppet sem zavarta, hiszen mindketten hozzá vannak szokva a fizikai kihívásokhoz. Erik karatézik, míg édesapja kiképző tisztként dolgozik a rendőrségen, ahol közelharcra, lövészetre, épületharcra oktatja a rendőröket.

MOCSI LÁNYOK SIKERE BALATONFÜREDEN

A mocsi és búcsi lányokból álló *Czafrangó Sylvia Magán Művészeti Alapiskola* tánccsoportja Hallman Csilla vezetésével idén Léván a Magyar Látványtánc és Sportszövetség által meghirdetett kvalifikációs táncversenyen ezüstsávos lett. Így lehetőséget kapott arra, hogy a Balatonfüreden június 25-28-án megrendezett Európa bajnokságon versenyezzenek. A négy nap alatt 891 produkció versenyzett egymással különböző kategóriákban. A lányok az *open* kategóriában 3. helyezést értek el a *Hold gyermeke* elnevezésű koreográfiájukkal. A csoport ebben a felállásban egy éve van együtt, de ez a 3. helyezés is bizonyítja, hogy a kemény, kitartó munka meghozza gyümölcsét. Dunamocsról Rácz Gabriella, Margit Letícia Cintia és Farkas Zsófia tagjai az együttesnek.

Balatonfüredi élményeit Rácz Gabika így foglalta össze:

„Június 26-án, reggel 10 óra körül izgatottan elindultunk az Európa Bajnokságra. Pár óra utazás után megérkeztünk a verseny helyszínére, ahol már nagyon sok versenyző volt. Délután fél négy körül a színpadra álltunk. Miután végeztünk, még a kiértékelés előtt a tánctanárunk Csilla vett nekünk mozijegyeket egy borzasztó filmre. :) Miénk volt az egész moziterem, ami minket kicsit sem zavart. A B kategória kiértékelése este kezdődött. Sikeresen szerepeltünk a kategóriánkban, és így elhoztuk a 3. helyezést. Elindultunk a szállásra. Éjjel elmentünk sétálni, és gondoltuk, hogy majd lenézünk a partra. Sajnos elég messze volt és el is tévedtünk, de mi jól szórakoztunk. Visszatértünk a szállásra és egy kicsit megünnepeltük a győzelmünket. Hajnalig fent voltunk a szobatársaimmal, jókat nevettünk, és nekünk talán ezek voltak a legjobb élményeink az egész útról. Reggel elhagytuk a szállást és a Balaton parton vásárolgattunk, sajnos a rossz idő miatt nem tudtunk fürödni. Dél körül elindultunk haza. A buszban is nagyon jó hangulat volt. :)

Köszönjük Hallman Csillának a felkészítést, a szervezést, és mindent, amit tett értünk! :)”

A legszebb ajándékot adták egymásnak: önmagukat

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is ünnepség keretében köszöntötte a dunamocsi polgármesteri hivatal azokat a házaspárokat, akik ebben az évben ünneplik kerek házassági évfordulójukat. A felhívásra 11 pár jelentkezett, közülük két házaspár immár 55 illetve 50 éve él házasságban.

A házasság nemcsak a legszebb emberi érzelem beteljesülése, hanem ennél sokkal több. Felelősségvállalást, bizalmat, és olykor, ha kell, lemondást is jelent. Bár nem könnyű az együttélés, számos élő példa van ara hogy szeretetben, alkalmazkodással és felelősséggel le lehet élni egy életet egymás oldalán. Gabriel García Márquez egyik művében megszívlelendő gondolatokban foglalta össze a szeretetben eltöltött házasélet titkát: *„Senkinek sem biztos a holnapja, sem öregnek, sem fiatalnak. Lehet, hogy ma látod utoljára azokat, akiket szeretsz. Ezért ne várj tovább, tedd meg ma, mert ha sosem jön el a holnap, sajnálni fogod azt a napot, amikor nem jutott idődd egy mosolyra, egy ölelésre, egy csókra, és amikor túlságosan elfoglalt voltál ahhoz, hogy teljesíts egy utolsó kérést. Tartsd magad közelében azokat, akiket szeretsz, mondd a fülükbe, mennyire szükséged van rájuk, szeresd őket és bánj velük jól, jusson idődd arra, hogy azt mondd nekik, „sajnálom", „bocsáss meg", „kérlek", „köszönöm" és mindazokat a szerelmes szavakat, amelyeket ismersz. Senki sem fog emlékezni rád a titkos gondolataidért. Kérj az Úrtól erőt és bölcsességet, hogy kifejezhesd őket. Mutasd ki barátaidnak és szeretteidnek, mennyire fontosak neked."*

A házaspárok megismételték az ünnepélyes fogadalmat, amelyet évtizedekkel ezelőtt egymásnak tettek, majd virágot, ajándékot vehettek át és nevüket az emléklapra írták. A pezsgős koccintás után az ünnepeltek a Helén étteremben folytathatták a nosztalgiázást.

A jubileumot ünneplő házaspárok:

Lajos Erik és Renáta (10)
Bajkai Szilárd és Szabina (10)
Kovács Adrián és Henrietta (15)
Csontos Tibor és Mónika (20)
Tóth Sándor és Katalin (35)
Sánta Ernő és Lenke (40)
Jókai László és Sarolta (45)
Szalay Ferenc és Erzsébet (45)
Rácz Kálmán és Anna (45)
Kuczman József és Zsuzsanna (50)
Illés Árpád és Etel (55)

2. Demcsik Denisz Emlék Horgászverseny

A dunamocsi horgászegyesület a tragikusan elhunyt horgásztárs emlékére immár második alkalommal rendezte versenyét ezen a néven a Hídverő Napok keretében. A 26 résztvevő többsége más településekről érkezett, de a horgászszerencse végül egy dunamocsinak, Antal Ferencnek kedvezett, aki az egyéni és csapat aranyat is begyűjtötte. Csapattársaival – Jenei Lajos és Havran Marián – 5 kg fölötti eredményt produkáltak, míg a díjnyertes márna 2,50 kg-t nyomott.

Pályaválasztás, 2015

A helyi alapiskola végzős osztályát a 2014/2015-ös iskolai évben 9 tanuló látogatta. Az év vége közeledtével a tanulóknak – szüleik segítségével – életük egyik legfontosabb döntését kellett meghozniuk, el kellett dönteniük, hogy milyen szakmát választanak és melyik középiskolán folytassák tovább tanulmányaikat.

A pályaválasztásra történő „hivatalos" felkészítés az iskolán a 8. évfolyam második félévében kezdődik. Ekkor az iskola nevelési tanácsadója elmondja a tanulóknak, hogy milyen lehetőségek vannak a továbbtanulásra, és melyek azok a szempontok amelyeket fontos és célszerű figyelembe venni a döntéshozatalnál. A tanulók figyelmeztetve vannak, hogy döntésükhöz szülői beleegyezés is szükséges. A tanulókban így fokozatosan tudatosodik, hogy a jó és reális pályaválasztáshoz több szempont figyelembe vétele szükséges. Ismerni kell önmagukat és kutató munkával információkat kell szerezni az egyes szakmákról, középiskolákról. Ezen információkat a tanulók szüleiktől, nagyszüleiktől, ismerőseiktől, idősebb tanulóktól, internetről stb. tudják megszerezni.

Az információk megszerzését segítendő, a 9. évfolyam első hónapjaiban a tanulók – az iskolán meghonosodott szokás szerint – a nevelési tanácsadó kíséretében, a középiskolák által meghirdetett nyílt napok keretében meglátogatnak egy olyan iskolát, melyet a tanulók demokratikus módon választanak ki. A tanulók ezen kívül szüleik kíséretében még megtekintenek 2-3 középiskolát, ahol első kézből kapnak információkat az adott iskoláról, az ott oktatott egyes szakokról. Az utóbbi években egyre nagyobb számban a régió középiskolái „házhoz jönnek" azaz az egyes középiskolák képviselői ill. a kíséretükben levő diákok bemutatják az adott iskolát – általában prezentációk formájában.

Az így szerzett valós információk és az érzelmi-lelki kötődések alapján a tanulók és szüleik meghozzák döntésüket.

Örömmel mondhatom, hogy mindegyik tanulónkat felvették arra a középiskolára ahová jelentkezett:

Csontos Tibor, asztalos, Szakközépiskola Karva
Danázs Betti, szakács, Szakközépiskola Karva
Egyeg Emese, tűzzománc, Magán Szakközépiskola Gúta
Farkas Réka, rendőr, Bercsényi Miklós Szakközépiskola Győr
Földes Noémi, szakács, Szakközépiskola Karva
Ježo Imre, elektrotechnika, Jedlik Ányos Szakközépiskola Érsekújvár
Kele Fanni, gimnázium, Selye János Gimnázium Révkomárom
Pastorek Dominik, közgazdász, Szakközépiskola Érsekújvár
Szabó Balázs, elektrotechnika, Jedlik Ányos Szakközépiskola Érsekújvár

Most örülni – józanul – kell a sikernek, de ugyanakkor valósan és tisztességgel kell értékelni az elmúlt időszakot. Ha lezárul egy korszak az ember életében, olyankor célszerű mérleget készíteni erről az időszakról. Ezenkívül, minden vasárnap, meghitt nyugalomban, kérdezd meg önmagad, hogy az elmúlt hét milyen volt: tettem-e jót valakinek, tettem-e tudásomhoz. Kérünk Titeket, hogy legyen mindig erőtök talpon maradni. A kitűzött, reális cél eléréséről soha ne mondjatok le. Ne hátráljatok meg az előbukkanó akadályok előtt. Meg vagyok győződve arról, hogyha kellő önbizalommal, elszántsággal, szorgalommal álltok a további munkához a siker nem marad el.

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk" (Zsolt 90,12)

Bábi Tibor

OTTHONT KERESETT NÁLUNK A GÓLYA?

Néhány éve lessük, várjuk , hogy egy gólyapár végre észrevegye, és megtelepedjen a Hatházán kihelyezett gólyafészek-kosárban. Eddig hiábavaló volt minden várakozás, de talán most elkezdődött valami! Többen is észlelték, hogy egy gólya felfedezte magának a helyet, többször rászállt a kosárra, s mintha otthonteremtési szándékkal vizsgálta, szemrevételezte volna. A gond csupán az, hogy mindezt a nyár derekán tette, s a madarak ilyenkor már nem látnak hozzá a fészeképítéshez. A gólyának különben is nagyon „kicentizett" a fiókanevelési időszaka, a kotlás és a fiókanevelés náluk négy hónapig tart, úgyhogy a tavaszi megérkezés után nagyon igyekezniük kell, mert lemaradnak a családalapításról. Két-három hetük van csak arra, hogy a fészek-monstrumot összehordják, megépítsék. Az építmény alapja vastagabb ágakból, fűcsomókból áll, a második réteg vékonyabb rőzséből, nádszálakból, sáslevelekből, legfelső része pedig fűszálakból, földből, szalmából, rongyokból, papírdarabokból és tollakból készül.

Bár a lakásnézőre idén túl későn került sor, reméljük megtetszett neki a hely és jövőre itt épít a gólyapár otthont magának. Mi dunamocsiak, mindenesetre szívesen vennénk, ha végre a mi falunkban is megtelepedne ez a kedves madár.

A gólya látogatásának megörökítője *Vörös Mónika* volt.

Fejezetek a dunamocsi foci történetéből

2. rész

AZ ÖTVENES ÉVEK

1943-ban, a háború miatt az egész országban fel kellett függeszteni a labdarúgást, amit 1946-ban kezdtek újra. Hrobarek József, Egyeg József, Nagy Ferenc, Markacz József, Bakai István, Bölcskei Sándor töltöttek be vezető szerepet az újjászervezésben, illetve a csapat irányításában az elkövetkező másfél évtizedben. A frontról hazajött idősebbek újra játszani kezdtek, és fokozatosan beépültek melléjük a fiatalok. 1946-tól néhány évre újra visszakerült a focipálya az „öreg focipályáról" a Páhókhoz, a tehénlegelő területére. A kapu mögött öltöztek, s a rendezőségnek a tízes, húszas évekhez hasonlóan megint kötelező feladatot jelentett a meccs előtti tehénlepény eltávolítás a játéktérről.

1951-ig nem szerepelt bajnokságban a csapat, a háború előtti szokás szerint hétről hétre „barátságos" meccseket játszottak visszavágós alapon. A szervezés úgy történt, hogy a klub elnöksége megegyezett valamelyik környékbeli falu csapatával a meccsek dátumaiban, majd az első mérkőzés lejátszása után a hazai csapat egy bizonyos összeget átadott foglalóként az ellenfélnek. Ez biztosítékként szolgált arra nézve, hogy a hazai csapat elutazzon a visszavágóra. Ha elutazott visszakapta a pénzt, ha nem, akkor kártérítésként megkapta az ellenfél.

A régi szerelést használták 1945 után is, melynek bal oldalán a DFC címer díszelgett, de az öltözet nem volt hiánytalan, a mezek egy része ugyanis a háborúban elkallódott. A háború utáni ínséges időkben nem volt anyagi fedezet új szerelés varratására, ezért kényszermegoldásként a két bekk évekig más színű mezben játszott.

A háborút közvetlenül követő időszak csapatában többnyire a következők szerepeltek: Kele József, Papp József, Zajos József, Mázsár János, Rezník Béla, Gál Ernő (Döre), Mocskos Ede, Rezník Lajos, Zajos József, Tóth Sándor, Tücsök Árpád, Papp Géza (Cubek), Tóth Sándor, Papp Ernő (Hacsek), Antos Ferenc, Mocskos András (Pecek), Mocskos Béla, Kukola Ferenc, Jakab Béla, Simsik Mihály, Kukola Gyula, Illés Árpád.

A klub 1951-ben benevezett a párkányi járási bajnokság utolsó csoportjába, ahonnan egy év múlva feljebb jutott. A pálya újra az „öreg" focipálya lett, öltözőként a közeli Tárnok pincét használták. Annyian jártak vasárnaponként a meccsekre, hogy a gyerekek nem fértek oda a pálya széléhez, úgy kellett bebújni, befurakodni a felnőttek közé. Ha kirúgták a labdát, vagy húsz gyerek futott utána egyszerre. *Hajrá mocsiak! Tempó, DFC! Hajrá Döföcö!* – hallatszottak a szurkolói rigmusok. A pályát karókkal, s a tetején futó dróttal kerítették körbe, a jegyeket lányok szedték a mérkőzés alatt.

Emlékezetes mérkőzésekből az ötvenes években sem volt hiány. 1957-ben Párkány II-vel játszottak, akik győzelmi tervekkel jöttek, ezért az első csapatot hozták. *„Mindegy, nekik kell menni!"* – mondták a csapattagok, mikor megtudták a hírt. Az első félidőben 4:1-re elhúztunk, csak úgy tombolt a közönség. A második félidőben aztán 5:5-re kiegyenlítettek, s már csak pár perc volt hátra, mikor 30 méterről szabadrúgáshoz jutottunk. Kiss László állt a labda mögé, s bevágta laposan a kapufa mellé, 6:5 lett a vége. Néhány szurkoló 30 liter bort ajánlott fel a focistáknak, s a Bodega udvaron mulattak éjfélig.

Csapatkép 1947-ből: Mocskos András, Mázsár János, Mocskos Ede, Jakab Béla, Papp Géza, Tóth Sándor, Kukola Gyula, ?, Papp József, Kele József, Zajos József. Az említett felemás dresszek mellett érdekes a korabeli focisták sapkaviselete is.

Csapatkép 1953-ból. Egyeg József, G. Lajos Sándor, Sidó Szilveszter, Nagy Ferenc elnök, Jókai Lajos, Zajos Béla, Bogár Lajos, Virág János, Kukola Tibor, Mocskos Béla, Illés Árpád, Zácsik István, Rezník Béla, Mihalik József, Zajos József.

Egy kitűnő csapat 1957-ből. Bölcskei Sándor, Szabó József, Longauer János, Kiss László, Mihalik János, Bacskor István, Illés Árpád, Mihalik Ferenc, Rezník Béla, Kuczman Imre, Szalai Árpád, Schulcz József tanító.

1956 nyarán a csapat Lábatlanon játszott barátságos meccset, s a vendéglátók elvitték őket Budapestre a Vasas Közép-Európa Kupa meccsére is. A Mátyás pincében tartott vacsorán a cigányzenekar a mocsi csapatnak címezve húzta a nótát. A Lábatlan elleni győztes meccset néhány mocsi drukker Karváról nézte távcsővel, mert szépen rá lehetett látni a piszkei Duna-parti pályára.

Folytatjuk